A°. 1826. N°. 24.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 25 Februarij.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Dingsdag den 21. Februarij.

De zitting ten half twee ure geopend zijnde, worden de notulen van het verhandelde in de vorige vergadering gelezen en goedgekeurd.

De commissie tot de verzoekschriften doet, bij monde van de heeren *Surmont de Volsberghe*, *Loops*, *Boddaert* en *de Meulenaere*, verslag wegens de navolgende requesten, als:

1°. van *Triebels*, en andere kooplieden en expediteurs, te Nijmegen, reclamerende tegen het nieuwe tarief van regten op den in-, uit- en doorvoer. Daar het request zelf reeds is gedrukt en in handen der leden, wordt alleen tot het nederleggen ter griffie besloten.

2°. Van onderscheiden kooplieden in manufacturen, te Rotterdam, op nieuw hunne bezwaren voordragende tegen het voorz. tarief en de aanmerkingen van de fabriekanten van Leijden, tot ondersteuning van de nieuwe wet, wederleggende.

3°. Van fabriekanten in mutsen, koussen, enz., te Doornik.

4°. Van fabriekanten in wollen- en katoenen stoffen, te Kortrijk, beiden zich verklarende *voor* het nieuwe tarief.

Omtrent de drie laatstgemelde petitien wordt besloten dezelve ter griffie neder te leggen, en de rapporten der commissie wegens dezelve te doen drukken en ronddeelen.

5°. Van zekere weduwe, welke over onregt klaagt. Ter griffie.

6°. Van *Augustin de Busschere*, die verlof vraagt, om eenen gedeputeerden van de provincie Oost-Vlaanderen in regten te mogen vervolgen. Orde van den dag.

Gedurende deze voordragt van de commissie, ontstaat de vraag, of dezelve voortaan wel in de beide talen het verslag wegens de ingekomene verzoekschriften zal opmaken, daar dikwijls geen gebruik van de vertaling wordt gemaakt. De *Voorzitter* is van oordeel, dat de kamer zich daaromtrent eenmaal behoorde te verklaren, daar het toch niet wel voegde de commissie eenen noodeloozen arbeid van vertalen te laten doen.

Wijders zijn ingekomen: 1°. een request van den heer *de Stappers*, die zich beklaagt over het koninklijk besluit, waarbij hij van zijnen post is ontzet geworden; 2°. eene petitie van den heer griffier van de regtbank van eersten aanleg te Oudenaerde, waarin hij zijn verlangen te kennen geeft, dat de bepalingen, bij het nieuwe Burgerlijke Wetboek, omtrent het huwelijk vastgesteld, eerlang in werking mogen worden gebragt. Beide worden naar de commissie tot de verzoekschriften verzonden.

De kamer ontvangt de hulde van twee boekwerken.

De centrale afdeeling doet verslag wegens het ontwerp van wet, betrekkelijk de leening van twintig millioenen guldens, onder garantie van den Staat, ten behoeve van 's Rijks overzeesche bezittingen. Wordt besloten dit rapport te doen drukken en ronddeelen, en de discussie te bepalen op aanstaanden Zaturdag ten 10 ure.

De zitting wordt opgeheven en geadjourneerd op Donderdag ten 10 ure, als wanneer aan de orde van den dag is de discussie over de wet op de *onteigeningen* en over den titel van het wetboek over den *eigendom*.

WEENEN, den 15. Februarij.

Er is nog geene melding gemaakt van het ongeluk, hetwelk, op Zondag den 4. December van het vorige jaar, de grensstad Janernik, aan den voet van den Johannisberg (distrikt Troppau, in Oostenrijksch Silezie), getroffen heeft. Op dien dag (zegt het berigt van een' ooggetuige), des avonds ten 9 ure, is er, door eene tot nog toe onbekende oorzaak, in de vorst-bisschoppelijke landhoeve aldaar, naast groote, geheel met koren gevulde schuren, brand ontstaan, die, bij een hevigen stormwind uit het zuidwesten, met onbeschrijfelijke woede en snelheid naar alle kanten, doch het meest naar het raadhuis, in het noordoosten gelegen, over het digtst en best bebouwde gedeelte der stad zich uitbreidde, zoo dat het scheen, als of er op wel twintig plaatsen te gelijk brand gesticht was. Schrik en ontsteltenis benamen de inwoners, welke gedeeltelijk reeds te bed lagen, krachten en overleg, ja zelfs de mogelijkheid, om de woede van het vreesselijke element tegen te gaan, aangezien de openbare blusch-gereedschappen mede het eerst door de vlammen waren aangetast. Iedereen kon nu maar op redding van het leven van hem en de zijnen bedacht zijn, huis en have met eene spoedige vlugt verlaten en veiligheid onder den blooten hemel zoeken. In korten tijd lagen 106 huizen, dus meer dan de halve stad, met alle derzelver neven-gebouwen, als ook het raadhuis, de groote vorstelijke landhoeve, het vorstelijke ambtshuis, de pastorij en de schoone kerk, in de assche. Het nog overige, uiteenliggende gedeelte der stad, met het digt bijgelegen dorp, ja zelfs het op een tamelijk hoogen berg, geheel afgezonderd liggende kasteel schenen insgelijks een gewissen ondergang gewijd te zijn. Eene zee van vuur verwde den anderzins helderen hemel bloedrood; men zag de schrikverwekkende verlichting te Breslau, Troppau, en zelfs in het op 15 mijlen aan geene zijde van het Silezische gebergte gelegene Ollmütz. Verscheiden duizende vademen brandhout, die op de binnenplaatsen voor winter-voorraad opgestapeld lagen, gaven der gretige vlammen een ontzettend voedsel. Eene in den angst weggebragte voorraad van buskruid was onbedachtzaam door eene opening in het grafgewelf der kerk geworpen. Een ontzettend gekraak, met eenen schok, gelijk die eener aardbeving, vermeerderde in het uur van middernagt den algemeenen schrik; het gewelf stortte in, de marmeren tafel van het hoog altaar werd van hare plaats geworpen, een gedeelte der zijmuur der kerk met geweld gescheurd. Bergen en velden rondom de stad waren met ongelukkigen, half naakten en vlugtelingen van allen ouderdom en geslacht bedekt.

De rampspoedigen zagen met ontzetting hunne vorige woonplaatsen in eenen gloeijenden vuurpoel veranderd. In dezen schrikvollen oogenblik verschenen de naburige gemeenten, ook uit het Pruissische, met zeventien spuiten; verscheiden derzelve baanden zich met moeite eenen weg over de bergen, om de nog te redden plaatsen der bovenstad te genaken. Door hunne onvermoeide pogingen, werd den volgenden morgen de verdere verbreiding van den brand gestuit, die echter in het binnenste der huizen nog verscheidene dagen aanhield. Een orkaan stortte in den nacht van den 7. op den 8. December een groot gedeelte der nog staande geblevene muren om en verbrijzelde vele der nog overige gewelven.

De door dezen brand veroorzaakte schade bedraagt ongeveer 800,000 Weener-gulden. Ellende en vertwijfeling heersschen overal; meer dan 200 huisgezinnen hebben hun dak, alles, ja zelfs de werktuigen en gereedschappen tot hun verder onderhoud verloren!

PARYS, den 20. Februarij.

De wetgevende kamers bevinden zich, in opzigt tot de gesteldheid der partijen, bijna in denzelfden staat, als in de vorige sessie; dezelfde oppositie in de kamer der pairs, dezelfde ministeriele meerderheid in de kamer der afgevaardigden. In de eerstgemelde is eene bijzonderheid voorgevallen, welke wel niets verrassends heeft, maar nogtans opmerking verdient: de aartsbisschop van Parijs en de heer *de Chateaubriand* werden te gelijk voor de commissie ter ontwerping van een dankadres voorgedragen, en eerstgemelde werd in dezelve gekozen, ofschoon hij [illegible] tot de oppositie behoorde. Hij werd verkozen, wijl de heer *de Villèle* hem deszelfs stem gaf. Zulks ging, naar men verzekert, op de volgende wijze toe: Tusschen den aartsbisschop van Parijs en den groot-aalmoezenier waren eenige verschillen ontstaan; de Koning maakte daaraan een einde, door ten voordeele van den aartsbisschop te beslissen, en uit dankbaarheid geloofde deze nu, het ministerie te moeten naderen. Sommigen meenen intusschen, dat de wensch, om den kardinaalshoed te bekomen, ook aandeel aan dit besluit kan hebben. — De heer *de Villèle* schijnt nu besloten te hebben, der geestelijkheid en den adel veel in te willigen van hetgeen zij vorderen. Den adel heeft hij eene wet over het regt van eerstgeboorte en de substitutien, der geestelijkheid vermeerdering van hare inkomsten toegestaan; de laatste is echter daarmede niet voldaan; zij wil ook nog eene wet tegen de vrijheid van drukpers. De heer *de Villèle* voelt echter wel de zwarigheden, om eene dergelijke wet onder de tegenwoordige omstandigheden voor te dragen; hij heeft derhalve, naar men zegt, het volgende middel gekozen: gedurende de sessie der kamer wil hij de dagbladen nog vrij laten; maar na afloop derzelve de censuur weder invoeren, krachtens de wet, volgens welke zulks kan geschieden, zoodra drie ministers dit verlangen; terwijl hij dan in de eerstvolgende sessie de wet, welke de geestelijkheid verlangt, zou voordragen. — Naar het zich laat aanzien, zal zich de heer *de Chateaubriand*, in de kamer der pairs, door zijne oppositie onderscheiden; hij wil, zegt men, met den grootsten nadruk en de volledigste onafhankelijkheid spreken, hij wil alles zeggen, zonder er zich om te bekommeren wien hij kwetst; hij wil, gelijk hij zelf verklaarde, »het »ministerie tot achter den troon opzoeken." — Onder den titel: *Des inquiétudes revolutionnaires*, is een vlugschrift tegen de vrijheid van drukpers verschenen. Hetzelve is, in de bureaux van het ministerie van binnenlandsche zaken, door zekeren *Bellemare*, onder *Napoleon* commissaris van politie te Antwerpen, vervaardigd.

— Een vader van een huisgezin laat zich, in een der dagbladen, op de volgende wijze uit over de voorgedragene wet omtrent het regt van eerstgeboorte:

» Zij is onzedelijk, wijl zij strekt om het edelste natuurlijke gevoel in tweestrijd met het eigenbelang te brengen, om tusschen broeders mistrouwen, nijd en zelfs haat te verwekken. Zij is onzedelijk, wijl zij ten gevolge kan hebben, de door den zoon aan den vader verschuldigde toegenegenheid en liefde te verkoelen en zelfs te vernietigen. Inderdaad, de vader zal van het regt, hem bij de wet verleend, al of niet gebruik maken. Indien hij er gebruik van maakt, zal hij zijnen oudsten zoon legaal onterven; indien hij er geen gebruik van maakt, zal hij zijne jongere zonen berooven. In het eene en in het andere geval, kan 's vaders besluit door zijne kinderen zoo uitgelegd worden, dat de kinderlijke liefde, die bron van vele deugden, schroomelijk wordt ondermijnd.

De wet is onbillijk: vooreerst wijl zij onder broeders eene ongelijkheid van regten daarstelt, welke tegen eigen natuurlijk begrip inloopt; ten anderen wijl zij den wil des vaders dwingt, hetzij hij sterft zonder testament te hebben kunnen maken, hetzij hij, om de gelijkheid van erfregt te herstellen, zich genoodzaakt vindt, zijnen oudsten zoon van een, hem bij de wet toegekend, voordeel te berooven; een maatregel, die, daar hij op zich zelve het aanzien van openlijke wangunst van den vader tegen zijnen zoon heeft, en van eenen anderen kant dezen in zijn hoofdbelang benadeelt, op allerlei wijze den vrede des huisgezins kan storen.

De wet is onstaatkundig, wijl zij, hoezeer welligt eenige baatzuchtige eerstgeborenen streelende, de jongere broeders, die veel talrijker zijn, verbittert en misnoegd maakt; zij neemt hen in tegen eene orde van zaken, die hun regten, door rede en natuur gewaarborgd, ontrukt; regten, onder welker kennis en uitoefening zij geboren en opgevoed zijn, en waarvan de berooving in hun oog niets anders dan openbare afzetterij is. De wet is onstaatkundig, wijl zij, door het getal grondbezitters in te korten, het getal der aan de duurzaamheid van de staatsinrigtingen verkleefde burgers vermindert; zij stopt de bronnen van rijkdom en algemeene welvaart, door in dezelfde handen, die werkeloos of onbekwaam zijn kunnen, of noodzakelijk worden moeten, de grond-eigendommen op te hoopen, die alzoo veel minder aan den Staat zullen opbrengen. Wijders zal de nieuwe wet, behalve de onvermijdelijke kwijning van den landbouw, onmisbaar een noodlottigen slag aan de handel- en fabrijkmatige nijverheid toebrengen. Eindelijk is de wet onstaatkundig, wijl zij klaarblijkelijk ten doel heeft, om, door het regt van eerstgeboorte, eene dubbele aristocratische vertegenwoordiging daar te stellen, evenzeer strijdig met de letter als met den geest van het charter."

— Een der dagbladen behelst heden het volgende:

„Er loopt sedert eenige dagen het gerucht, waarvoor wij verre zijn van in te staan, maar hetwelk nogtans ingang genoeg vindt, om ten minste als een gerucht uit de diplomatieke salons medegedeeld te worden. Men zegt, dat Keizer *Nicolaas* aan den Koning van Engeland eenen eigenhandigen brief geschreven heeft, waarin hij meldt, dat de staat van zaken in Rusland hem niet toelaat, om den overtogt van de Pruth en de afdoening der zaken in het Oosten langer uit te stellen.

De Keizer van Rusland zou er nogtans bijgevoegd hebben, dat hij gezind is, om al te doen, wat hij kan, om den algemeenen vrede niet te storen en de overeenstemming, welke sinds tien jaren tusschen de voornaamste mogendheden van Europa bestaat, te handhaven. Zijne Keiz. M. zou dan het verlangen uiten, om zich, ter uitvoering der ontwerpen, wier verwezenlijking niet langer kon uitgesteld worden, met het kabinet van St. James en de overige groote Mogendheden te verstaan.

Dezen eigenhandigen brief, voegt men er bij, zou aan het Fransche gouvernement medegedeeld zijn, hetwelk deszelfs antwoord twee etmalen zou uitgesteld hebben. Lord *Wellington* wachtte het af, om zich op reis te begeven; eindelijk was hetzelve ontvangen. Maar het schijnt dat het Fransche ministerie niet kathegorisch geantwoord heeft. Na ontvangst van dit antwoord te Londen, zou de hertog van *Wellington* zich eerst op reis naar Petersburg begeven hebben."

PETERSBURG, den 27. Februarij.

Het volgende leest men in een officieel blad:

„Onze lezers weten met welke droefheid de vreemde natien den dood van Keizer *Alexander* hebben vernomen. Hunne tranen hebben zich met de onzen vermengd; en in der daad, het verlies van een zoodanig Monarch moest wel door alle zijne tijdgenooten, waarvan hij de roem en het voorbeeld was, diep gevoeld worden; zij moest vooral die volken van Europa treffen, die het, onder zijne vleugelen, mogt gelukken een hatelijk juk af te schudden, en die vervolgens in de grondstellingen van zijne verhevene staatkunde het zekerste onderpand der instandhouding van den algemeenen vrede en rust mogten vinden. Ook beijveren zich de verbondene hoven thans om de nagedachtenis van Keizer *Alexander*, die tot aan zijnen laatsten levensstond hun onbepaald vertrouwen bezat, te vereeren, door eenparig hunne welwillende gevoelens jegens zijnen doorluchtigen opvolger aan den dag te leggen.

Diegene onder de Souvereinen, wiens getrouwe vriendschap en toegenegenheid voor onzen welbeminden Monarch alle stormen des tijds weerstand hield, en zegevierend uit de hardste proeven te voorschijn trad, de Koning van Pruissen, was de eerste, die zijn zoon, prins *Willem*, uitkoos, om het hof van Rusland zijne betuigingen van diepe droefheid over te brengen. Tolken van dezelfde gevoelens, betuigende dezelfde smart, volgden hem weldra HH. KK. HH. de groot-hertog van Mekelenburg-Schwerin, de markgraaf *Leopold* van Baden en de prins van Oranje. De banden van bloedverwantschap en van de opregtste toegenegenheid vereenigen alle deze vorsten niet minder met het keizerlijke huis, dan de wederkeerige staatkundige belangen. De Prins van Oranje vooral, zoo dierbaar aan wijlen den *Keizer*, die nog onlangs nieuwe blijken van zijne onwaardeerbare vriendschap had genoten, de Prins van Oranje, kwam terug in de plaats, door zijne herinneringen geheiligd, ten einde eene laatste eer te bewijzen aan den grooten Monarch, en om deel te nemen in de onuitsprekelijke droefheid van de doorluchtige familie, die de geheele wereld tot haren rouw ziet deelnemen.

Van den anderen kant heeft de Keizer van Oostenrijk, de oude en de getrouwste bondgenoot van Rusland, de persoonlijke vriend van *Alexander*, op de schitterendste wijze zijne gevoelens aan den dag gelegd, door het zenden van den aarts-hertog *Ferdinand* van Este, zijn naauwe bloedverwant en welke zich in den veldtogt van 1805 met roem heeft overdekt. Eindelijk heeft ook het gouvernement van Groot-Brittanje getoond welk belang hetzelve hechtte in de keus van den vertegenwoordiger bij deze plegtige gelegenheid. Hetzelve heeft een der helden van onze eeuw, den vermaarden veldheer, die *Napoleon* in de velden van Waterloo den laatsten slag toebragt, en die alzoo den naam van *Wellington* voor altijd in de jaarboeken der geschiedenis onafscheidelijk van den naam van *Alexander* I, den voornaamsten bewerker van de verlossing van Europa, zal maken."

— Een rapport van den generaal der infanterie *Yermaloff*, gedagteekend uit de stelling van Tchervlenaia, den 28. December, meldt, dat onmiddelijk na de ontvangst van het berigt van de komst tot den troon van Zijne Keizerlijke Majesteit, de generaal en alle troepen onder zijn bevel, den eed van trouw aan Keizer *Nicolaas* hebben afgelegd. De noodige verordeningen zijn gelijktijdig genomen, om ook het overige gedeelte van het legerkorps, alsmede de burgerlijke overheid, welke onder de bevelen van den generaal *Yermaloff* staan, dezelfde formaliteit te doen vervullen.

— Onder de zaamgezworenen, waarvan wij de lijst hebben medegedeeld, bevond zich zekere *Küchelbecker*. Hij was een dergenen, welke zich in dezen betreurenswaardigen dag op de Isaäcsplaats bevond. Deze persoon, welke een geruimen tijd aan de nasporingen der politie ontsnapt was, is ontdekt en te Warschau in hechtenis genomen, door den onderofficier *Grigorieff* van het regement van de garde van Volhijnie. De chef van den generalen staf, Baron *Dibitsch*, heeft deswege eene dagorder uitgevaardigd.

Ter belooning van een zoo voorbeeldig gedrag, heeft Z. K. M. goedgevonden den onder-officier *Grigorieff* tot vaandrig te verheffen, hem bij de invalides van de garde geplaatst en hem bovendien eene belooning van 1000 roebels toegelegd. Z. M. heeft tevens order gegeven, om zijn lofwaardig gedrag aan het geheele leger bekend te maken.

ARNHEM, den 24. Februarij.

Een officieel dagblad van Petersburg meldt, onder dagteekening van den 11. dezer, het volgende:

De door Z. M., ten gevolge der gebeurtenissen van den 26. December, benoemde commissie van onderzoek, schoon nog niet tot het einde van hare taak hebbende kunnen geraken, is nogtans geslaagd in het nasporen van eene reeks van daadzaken, waaruit de oorsprong, de ontwikkeling en de verschillende vormen blijken van de geheime genootschappen, wier afschuwelijke ontwerpen, zoo dezelve tot stand gekomen waren, groote misdaden en groote onheilen in Rusland zouden veroorzaakt hebben. Wij zullen een kort en voorloopig overzigt van die daadzaken geven, naar aanleiding der ondervragingen en bekentenissen van de schuldigen zelven.

Zoodanig waren hunne bedoelingen, dat het getal lieden, die daaraan zouden hebben willen deel nemen en dezelve uitvoeren, noodwendig niet dan zeer klein kon wezen. Ter eere van den Russischen naam en tot blijdschap van alle goede burgers, is die troostrijke overtuiging volkomen verkregen. De omstandigheden, welke verhaald zullen worden, bewijzen wijders, dat het komplot even ongerijmd als verfoeijelijk was, en om te toonen, dat het niet gelukken kon, zal het voldoende zijn in weinig woorden te ontvouwen den weinigen zamenhang van alle plannen der zaamgezworenen, hunne onzekerheid, de wijze hoe zij dikwijls voor hunne eigene ontwerpen zijn teruggedeinsd, en de onmogelijkheid, waarin zij zich altijd bevonden hebben, om hunne beginselen en hunne aanslagen te verbreiden.

De eerste gedachte van deze zamenzwering is door jonge lieden van eene vurige en ongeregelde verbeelding opgevat, die, door de verderfelijke voorbeelden van de omwentelingen, waarvan Europa sinds dertig jaren het tooneel is geweest, medegesleept, en met die blinde begeerte behebt, om alles omver te werpen, welke den tijd, waarin wij leven, zoo rampspoedig gekenmerkt heeft, de edele overlevering van ware vaderlandsliefde, die onder de Russische natie stand hield, evenzeer als hunnen heiligsten pligt jegens hunnen Souverein en den Staat, de eeden welke zij gezworen hadden, de maatschappelijke stand waarin zij zich bevonden, vergaten, om zich aan de droomerijen van eene volstrekte hervorming in Rusland over te geven en in de duisternis de middelen ter vervulling van dezelve te beramen.

Uit hunne bekentenissen blijkt:

1°. Dat zij te dien einde op het einde des jaars 1815 en in 't begin van 1816 werkzaam waren, om een geheim genootschap op te rigten, dat zich in onderscheidene afdeelingen splitsen zou en een tweeledig oogmerk had. Deszelfs openlijk doel was weldadigheid, en deszelfs ware doel, aan zeer weinige ingewijden bekend, eene staats-hervorming van het Rijk.

2°. Dat deze reeds in 1817, tot eene eerste proef van de gezindheden, welke zij koesterden, te Moskou beraadslaagden over middelen, om Keizer *Alexander* naar het leven te staan, ten tijde dat deze Monarch met zijne doorluchtige familie, deze hoofdstad kwam bezoeken, welke door zijne verrigtingen en grootmoedigheid uit de bouwvallen was herrezen. Het leven van een aangebeden Monarch scheen hun een onoverkomelijke hinderpaal tegen de uitvoering van hunne ontwerpen. Zij wilden onderling door het lot beslissen, wie zijn moordenaar zou wezen, toen een der zamenzweerders zich vrijwillig aanbood om het te worden. Maar, hetzij op het beslissend oogenblik een laatste kreet van hun geweten hen met schrik hebbe vervuld, hetzij ze noodig oordeelden om hunne plannen van algemeene omkeering beter te laten rijpen, zij besloten dien vadermoord uit te stellen.

3°. Dat zij, in 1818 bevindende dat hun genootschap zich niet genoeg uitbreidde, op nieuw te Moskou bijeenkwamen, en aan hetzelve eene nieuwe inrigting gaven onder den naam van *genootschap van algemeen welzijn* of *van het groene boek*. Dit genootschap behield steeds een twee-

ledig oogmerk. Maar alle de leden moesten niet meer alleen tot weldadigheid bijdragen; zij waren gehouden om tot het verbreiden van verlichting en de verbetering der zeden mede te werken. De staatshervorming bleef het geheim der chefs, die zich toeleiden om er de gemoederen op voor te bereiden, en te dien einde zoo veel mogelijk het getal hunner deelgenooten te vermenigvuldigen.

4°. Dat in 1821 door hen werd ingezien, dat die maatregelen nog niet aan hunne verwachting beantwoord hadden; dat zij alstoen eene derde zamenkomst te Moskouw hielden, waarheen zich afgevaardigden van alle afdeelingen des genootschaps begaven, doch waar de gevoelens zich verdeelden, en dat de chefs, zich verzekerd hebbende, dat de meerderheid der leden hunne staatkundige inzigten afkeurde, ten einde dezelve te verwijderen, het voorstel deden om het genootschap zelve te ontbinden; een voorstel, dat sommigen ter goeder trouw aannamen en anderen veinsden te omhelzen. Sinds hebben de meeste lieden, die tot het bedoelde genootschap behoorden, werkelijk opgehouden daarvan leden te zijn.

5°. Dat nogtans de ware zamenzweerders van de overblijfselen van dit genootschap er nieuwe oprigtten, waar de inwijding slechts met de uiterste voorzorg plaats had, en welker wederkeerige betrekkingen met zorg in het diepste geheim gewikkeld werden.

6°. Dat van dien oogenblik twee voorname genootschappen zich vestigden, onder den naam van *genootschap van het noorden* en *van het zuiden*, waarvan de besturende committés te Petersburg en te Toulczin zitting hielden, en waarvan andere committés afhingen, die den titel van *arrondissements-jurisdictien* aannamen; maar dat zich vervolgens nog een derde genootschap vormde onder den naam van *vereenigde slaven*, waarmede de leden des genootschaps van het zuiden in naauwe verbindtenis stonden.

7°. Dat de chefs van deze genootschappen, hunne pogingen vereenigende, ter zelfden tijde de gedachte opvatteden, om door middel der armee eene revolutionaire beweging te maken, en dat zij te dien einde zich vooral aan militairen en de hoofden van kompagnien en regementen zochten te verbinden.

8°. Dat in de bedoelde genootschappen verschillende plannen van hervorming voorgesteld werden, volgens de inzigten en de persoonlijke belangen van hunne leden; dat sommigen een gouvernement wilden daarstellen, waarvan de oppermagt bij een *driemanschap* zou berust hebben, tot hetwelk zij zich vleiden te zullen behooren; dat anderen Rusland in onderscheidene onafhankelijke besturen wilden verdeelen, die echter door eenen bondgenootschappelijken band zouden vereenigd zijn, Staten zouden genoemd worden, en waarvan zij de opperhoofden hoopten te zullen worden; dat anderen weder dachten onderscheidene provincien van het Rijk af te scheiden, hetzij om dezelve volkomen onafhankelijk te maken, hetzij om dezelve aan naburige mogendheden af te staan.

9°. Dat in die verwarring van denkbeelden, in die botsing van eene afzonderlijke en even blinde als misdadige heerschzucht, geen eind-plan werd aangenomen; maar dat eenige der voornaamste zamenzweerders het afschuwelijk ontwerp weder opwekten, dat zij in 1817 opgevat hadden, om naar het leven van keizer *Alexander*, glorieuser gedachtenis, te staan.

10°. Dat zelfs in 1823 twee der leden van die geheime genootschappen dit afschuwelijk komplot ten uitvoer wilden brengen; dat zij zich te dien einde naar Bobrouick begaven, waar de Keizer moest doorkomen; maar dat het niet verschijnen hunner medepligtigen hun belette de misdaad, welke zij bedachten, uit te voeren.

11° Dat in 1825 dezelfde misdaad nog eens werd voorgenomen; dat een mensch, door den Keizer met weldaden overladen, ten sterkste verlangde hem te vermoorden; dat hij alle uitstel wilde van de hand wijzen; dat alstoen besloten werd de keizermoorders naar Taganrog, waar Z. K. M. verblijf hield, te zenden; dat deze keizermoorders zich bevonden onder de maatschappij der *vereenigde slaven*, en dat, desniettegenstaande, na nieuwe beraadslagingen, werd overeengekomen, dat Keizer *Alexander* niet voor de maand Mei 1826 zoude worden vermoord, op welk tijdstip de zaamgezworenen vooronderstelden, dat hij de troepen in de ommestreken van Bela-Tserkoff in oogenschouw zou nemen.

12°. Dat eindelijk een ander uitzinnig deugniet van de uiterste grenzen van Rusland in den herfst van 1825 te Petersburg kwam, en, zich bij de vereeniging van het noorden voegende, zijnen arm aanbood om den Keizer te vermoorden.

13°. Dat, toen eene korte en hevige ziekte, naar de ondoorgrondelijke besluiten der Goddelijke Voorzienigheid, Rusland van een Souverein en Vader beroofde, de zaamgezworenen een nieuw plan van omkeering van zaken opvatteden; dat de eerste aangeduide slagtoffers alle de leden der keizerlijke familie waren; dat zij allen gelijktijdig moesten vallen, en dat er ten zelfden tijde te Petersburg, te Moskouw en in verscheiden kantonnementen van het leger opschuddingen moesten bewerkstelligd worden.

Personen, den naam van Russen onwaardig, welke deze voornemens koesterden, bedrogen zich zeer, zoo wel ten opzigte der uitgestrektheid hunner middelen, die nietig waren, als ten opzigte der mogelijkheid van den opstand, die zij meenden te hebben voorbereid. Hunne poging op den 20 December te Petersburg en die van *Mouravieff-Apostol* in de ommestreken van Kiew, hebben doen zien, dat zij in geen enkele klasse der natie op de minste ondersteuning konden rekenen, want het gering aantal soldaten en zelfs eenige officieren, welke hen gevolgd zijn, waren slechts misleid en waren in het denkbeeld voor hunnen eed te strijden. Het is daaruit gebleken, dat dergelijke komplotten, wanneer ook de zamenstelling daarvan minder buitensporig was geweest, in Rusland hun oogmerk niet kunnen bereiken.

Wij herhalen het, het getal der zaamgezworenen en vooral dat der groote misdadigers is niet groot. Alle geheime genootschappen, welke zij hadden opgerigt, zijn bekend; alle plannen, door hunne verblinding of hunne goddeloosheid gesmeed, geopenbaard; alle middelen, welke zij ter uitvoering derzelve moesten bezigen, ontdekt; en, zoo als wij reeds gelegenheid hebben gehad te zeggen, belangrijke onderscheidingen doen zich als het ware van zelve voor, bij de beschuldigden, welke door de commissie van onderzoek geëxamineerd worden.

Sommigen waren stichters en hoofden der geheime genootschappen.

Anderen, met hun medepligtig, waren in hunne verschrikkelijke geheimen ingewijd. Anderen weder moesten de werktuigen zijn van voornemens, welke zij in den grond niet kenden.

Eindelijk zijn er, die, zoo als de verdoolde soldaten, meenden zich niet tegen de wettige orde en den wettigen Souverein te wapenen.

Dit onderscheid moest wel de werkzaamheden van de commissie van onderzoek vermeerderen. Ofschoon de voornaamste schuldigen reeds overtuigd zijn, heeft men de voorbeeldelijke straf, welke keizermoorders, oproerstichters, of zij, die met de wapenen in de hand gevangen genomen zijn, moeten uitstellen, ten einde dezelve tegen hunne medepligtigen te kunnen hooren, om alzoo uit het geheel der verhooren en de bewijzen die daaruit voortvloeijen, de onderscheidene graden van schuld te kunnen bepalen, dezelve vooral niet te verzwaren en tot een besluit te komen, waarvan de regtvaardigheid onbetwisbaar is.

Overigens is het einde van hare werkzaamheid niet meer verre af, en wij haasten ons er bij te voegen, dat zij last heeft den Keizer zonder verwijl kenbaar te maken, alle personen, welke ten gevolge van toevalligen zamenloop van omstandigheden, op verdenking, die ongegrond bevonden is, in hechtenis waren genomen, en dat Z. K. M. zelf deze personen dadelijk heeft doen in vrijheid stellen.

AMSTERDAM, den 22. Februarij.

Voor eenige dagen heeft bij de regtbank alhier eene zaak gediend, welke bewijst, dat in Nederland de zich misdragende ambtenaren, even zoo wel als particulieren, worden achtervolgd, en dat hun titel van ambtenaar hen niet, zoo als wel elders, voor vervolgingen vrijwaart.

Men zal weten, dat alhier een gebruik, misschien wel een misbruik, heerscht in de judiciele praktijk. Lieden, welke daartoe niet geroepen zijn, willen wel eens menschen, die elkander voor de regtbank van correctie gedagvaard hebben, met elkander verzoenen, en als vrederegter ageren. Dit is op zich zelf geen kwaad; maar sommigen laten zich daarvoor betalen, en treden alzoo in de attributen van een publiek ministerie. Hoewel dit zeer goed bekend is, valt het echter moeijelijk te bewijzen; want zij wachten zich kwitantien af te geven. Hierbij komt, dat wel eens iemand daardoor misleid wordt, wiens actie toch doorgaat in weerwil van de verzekeringen des verzoeners, en die alzoo om niet zijn geld gegeven heeft.

De aandacht van het parket alhier is reeds langen tijd op die omstandigheid gevestigd geweest, maar de bewijzen zijn moeijelijk te zamelen.

De heer *ten Bokkel*, griffier bij het commissariaat van politie van den heer *de Lugh* alhier, werd aangeklaagd als verzoener te hebben geageerd in eene zaak, waarin hij zelf geverbaliseerd zoude hebben en daarenboven iemand 40 guldens afgenomen, zonder daar het minste voor gedaan te hebben. Het was dus niet alleen getreden in de attributen van een ander; maar wel degelijk *escroquerie*.

De officier van justitie requireerde eene vijfjarige gevangenis tot straf.

Dan, hij bragt de beklaagde bewijzen bij, dat niet hij, *ten Bokkel*, maar wel een geregtsdienaar die gelden van iemand gevorderd en gekregen had, buiten weten van hem.

De regtbank heeft vonnis gegeven: de geregtsdienaar is tot eene tweejarige gevangenis veroordeeld.

Men wil gelooven, dat zulk een voorbeeld anderen zal afschrikken, en het schandelijk misbruik alzoo verminderen.

DOORNSPYK, den 4. Februarij.

De dag van heden verschafte aan deze gemeente aanleiding tot treurige herinneringen, doch vernieuwde tevens bij dezelve die genoegelijke erkentelijkheid, die uit het bewustzijn, van meer dan gehoopte uitredding en bijstand ondervonden te hebben, voortvloeit.

Bij het bestuur dezer gemeente waren reeds voor eenigen tijd, van het hoofd-bestuur der maatschappij: *tot Nut van 't Algemeen*, ingekomen de eer-belooningen, door die maatschappij toegekend aan eenige personen, die, benevens de zeelieden van Elburg [welke vroeger te Elburg de eer-belooningen der maatschappij ontvingen], op de noodlottige dagen van den 4., 5. en 6. Februarij 1825, hun eigen leven, ter redding der ingezetenen dezer gemeente, hadden gewaagd. De uitreiking dezer eervolle belooningen was, door het later onheil, 't welk deze gemeente in het afbranden van haar kerkgebouw, enz., trof, waardoor dezelve op nieuw in druk gedompeld werd, eenigzins vertraagd. Het gemeentebestuur achtte den verjaardag der doorgestane gevaren en der aangebragte redmiddelen, geen ongeschikt tijdstip voor de plegtigheid eener openbare uitreiking der bedoelde eer-belooningen; dezelve had dan ook heden morgen ten tien ure, in het ruime schoollokaal van het kerspel Oosterwolde, onder een zeer aanzienlijken toevloed van menschen, zoo uit deze gemeente, als uit het naburig Elburg en Oldebroek, plaats. De burgemeester dezer gemeente, de heer Mr. *H. Boonzaier van Jeveren*, deed bij die gelegenheid eene korte verhandeling, ten onderwerp hebbende: *de zedelijke strekking der rampen in het algemeen, en der jongste zeeramp in 't bijzonder*; waarna, door den fungerenden president van het gemeente-bestuur, den heer Mr. *A. Raedt*, lid der provinciale staten en der commissie van landbouw, president der commissie van onderstand der noodlijdenden door den zeevloed in Gelderland, onder hartelijke toespraken, aan den heer *Jan Vinke Bz.*, teekenmeester aan het instituut

te Elburg, *Andries Berends*, bode van Doornspijk, wonende te Elburg, en *Elbert Schuurman*, timmerman te Doornspijk, elk een loffelijk getuigschrift en de zilveren medaille der maatschappij werden uitgereikt; aan de twee eerstgenoemden, omdat zij alle de gevaren met de verdienstelijke zeelieden, uit eigene beweging en zonder door ambtspligten of betrekkingen daartoe genoopt te zijn, hadden gedeeld, en in persoon verscheidene menschen van een schijnbaar zekeren dood hadden gered, en aan den laatstgenoemden, om dat hij met een zeer gebrekkig vaartuig, zijnde twee vierkante houten bakken, op planken gespijkerd, eerst eene oude vrouw, en daarna een huisgezin van man, vrouw en vier kinderen, van hunne ingestorte woning had gered en op een hooger liggend landgoed in veiligheid gebragt.

Vervolgens werden, als een blijk van erkentelijkheid dezer gemeente jegens de zeelieden van Elburg, voor hunne zoo moedig als menschlievend aangebragte hulp en redding, aan twee uit hun lieder midden, met namen *Gerbreg Boerendans* en *Lubbert van den Berg*, elk eene zilveren tabaksdoos met vereërende inscriptien geschonken, tevens met de betuiging, dat de edele daden der andere zeelieden van Elburg eene gelijke erkentelijkheid verdienden; doch dat de keuze dezer beide personen alleen daardoor bepaald was, doordien dezelve *de eersten* geweest waren, die, in den morgen van den 4. Februarij 1825, op het aanzoek van den heer burgemeester van Doornspijk, hunne bereidvaardigheid, om ZEd. ter redding zijner ingezetenen te vergezellen, hadden betoond.

De plegtigheid werd met toepasselijke koorgezangen, door de leden van het concert te Elburg, aangevangen, afgewisseld en besloten. Waarna aan de zeelieden van Elburg, en aan eenige landlieden, die hunne buren uit het gevaar hadden trachten te redden, een klein onthaal werd gegeven. Terwijl de leden van het gemeente-bestuur, die van de commissie van onderstand enz., en een groot aantal der leden van het departement Elburg, der Maatschappij: *tot Nut van 't Algemeen*, het overige van den dag op den huize Morren, bij den heer *Raedt*, doorbragten, alwaar, aan een vriendschappelijken maaltijd, toasten ter eere van Z. M., Hoogstdeszelfs huis, den Prins van Oranje, den heer Gouverneur dezer provincie, der Maatschappij: *tot Nut van 't Algemeen* en der bekroonden, werden ingesteld.

ARNHEM, den 25. Februarij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 24. Feb.	1 El	7 Palm	0 Duim;	gewassen 110 D.	gevallen 0 D.
Den 25. dito.	1 El	3 Palm	2 Duim;	gewassen 50 D.	gevallen 0 D.

† † † Op de Secretarie der Stad *Arnhem* ligt ter visie van de Belanghebbenden een Plan van Aflossing der resterende Stads gevestigde Schulden, gearresteerd bij Koninklijk Besluit van 29 Januarij 1826, No. 87, en bij Publicatie bekend gemaakt, sub dato 21 Februarij ll., terwijl bij eene Publicatie, onder dezelfde dagteekening, zijn opgeroepen alle de houders der Schuldbekentenissen, ten laste van de Stad, die, onverminderd voorgez. plan, zouden verlangen dezelve tegen een verminderden prijs af te zetten, om die, met uitdrukking van den begeerd wordenden prijs, aan Burgemeester en Wethouderen aan te bieden.

§ † § De Kolonel, kommanderende het 1ste Bataillon Veld-Artillerie, voornemens zijnde, om, ingevolge daartoe bekomen authorisatie van Zijne Excellentie den Commissaris-Generaal van Oorlog, op Woensdag den 15. Maart aanstaande, aan te besteden: De leverantie van *twee* R E M O N T E, R. Y. en *veertien* I D E M T R E K-P A A R D E N, van *Geldersch Ras*, noodigt bij deze degenen, welke genegen zijn daartoe mede te dingen, om hunne Biljetten van inschrijving, behoorlijk verzegeld, uiterlijk op den 15. Maart aanstaande, des morgens vóór *elf* uren, aan hem Kolonel, te *Nijmegen*, franco, in te zenden, of in de daartoe, ten burele van den Kwartiermeester van het Korps berustende, gesloten Bus te bezorgen; zullende na dat uur geene Billetten meer worden aangenomen.

De voorwaarden, waarop deze Leverantie zal geschieden, zullen ter lezing liggen, ten burele van den Kapitein-Kwartiermeester van het Bataillon, te *Nijmegen*, mitsgaders te *Tiel*, in het *Heeren Logement*, en te *Arnhem*, in het Logement *de Zon*.

Elk en een iegelijk, die tot deze Leverantie wil mededingen, wordt uitgenoodigd, om van die voorwaarden goede kennis te nemen, als zullende er geen acht geslagen worden op zoodanige inschrijvingen, bij [illegible] zullen worden gemaakt, of voorbehouden, dan die, welke in de ter lezing liggende voorwaarden zijn uitgedrukt.

Nijmegen, den 22. Februarij 1826.

De Kolonel voornoemd,
W. B. E. PARAVICINI DI CAPELLI.

§ † § De C R E D I T E U R E N in den onder beneficie van Inventaris aanvaarden B O E D E L van wijlen *T. M. V E R S L U Y S*, in leven Winkelier, te *Arnhem* overleden, worden verzocht te verschijnen, op Woensdag den 8. Februarij aanstaanden, des middags ten 12 ure, in het Logement den *Verguldan Arend*, te *Arnhem*, ten einde aan te hooren de provisionele verantwoording dezes Boedels, en zoodanig te besluiten, als tot de geheele vereffening dezes Boedels zal nuttig zijn, terwijl inmiddels de staat dezes Boedels ter visie ligt ten Kantore van den Notaris Mr. *J. B U S G E R S*, te *Arnhem*.

† § † De Houder der in 1824 *uitgelootene Russische Obligatie* ƒ 1000, No. 356, bij *H O P E* EN *Comp.*, kan de Coupon, verschenen geweest 1 Januarij 1826, groot ƒ 50, tegen betaling der kosten dezer advertentie, bij den ondergeteekenden inwisselen, of de Obligatie voor eene onuitgelotene tegen den Cours verruilen.

Arnhem, den 25. Februarij 1826.

VAN RANZOW.

§ § § De G E B R O E D E R S *A U G U S T* hebben de eer het Publiek te berigten, dat zij, volgens gewoonte, met een fraai Assortiment L A K E N S en C A S I M I E R E N en B R A B A N D S C H E K I E L E N, de aanstaande Vrijmarkt te *Arnhem* zullen bijwonen. Zij houden zich in ieders gunst aanbevolen, en verzekeren eene prompte en civiele bediening.

§ § § *In a flourishing Institution for young* GENTLEMAN, *in one of the Nothern Provinces of the* Netherlands, *is desired a Person of good conduct and morality, possessing a solid knowledge of the Englisch Language, and the necessary qualifications, for being intrusted with the education and instruction of young Person. The salary is* [illegible] *besides boarding, lodging etc.*

Please to address one's self with franked letters, marked T. to Mr. C. A. THIEME, *Bookseller*, Arnhem.

N E D E R L A N D S C H E
S T O O M B O O T-M A A T S C H A P P Y.
Bepaling van de dienst, gedurende de maand Maart, met twee B O O T E N.

Van *Rotterdam* op *Nijmegen*:
Elken Vrijdag en Maandag, des morgens ten 6 ure.
Van *Nijmegen* op *Keulen*:
Elken Dingsdag en Zaturdag, des morgens ten 6 ure.
Van *Keulen* op *Nijmegen*:
Elken Maandag en Donderdag, des namiddags ten 1 ure.
Van *Nijmegen* op *Rotterdam*:
Elken Woensdag en Zaturdag, des morgens ten 8 ure.

De vaart van *Rotterdam* naar *Antwerpen* en *Ter Veere*, en vice versa, is bepaald als bij Billetten is bekend gemaakt. Men kan informatien bekomen ten kantore van de Agenten der Nederlandsche Stoomboot-Maatschappij, de Heeren V A A L M A N en T R I E B E L S, te *Nijmegen*.

HANOVER- of ZINKING-SNUIF.

Deze zoo zeer alom gezocht wordende S N U I F, waarvan de bestanddeelen bij het Ministerie van Binnenlandsche Zaken en bij de Provinciale Geneeskundige Commissie, te 's Hage, bekend zijn, en welke, door de bevoegde Autoriteit, te Kleef, scheikundig is onderzocht en goedgekeurd, overtreft zoo verre het doel van alle andere Snuiven, namelijk, de oplossingen van verstoppingen in het Hoofd, dat dezelve, met regt, tot dagelijksch en algemeen gebruik kan worden aangeprezen.

Gemelde Snuif, van eenen aangenamen geur, wordt thans, behalve bij den vervaardiger, Js. L E O N, te 's Hage, tegen 40 Centen het Nederlandsche *ons* (en ook bij het *lood*), bij zijne Correspondenten, in de voornaamste Steden van het Rijk, verkocht, zijnde: te Alkmaar, de Wed. *J. L. Nouta*, in de Langestraat; Alphen, *W. Bleek*; Amersfoort, *J. van Dashorst*; te Amsterdam, *A. Stevens*, op den hoek van de Warmoesstraat en Halsteeg; *E. Sarphaty*, op de St. Antonis Breestraat, in het *Wapen van Londen*, No. 91, en de Gebroeders *van Arum*, Boekhandelaars, op den Nieuwendijk, bij de Gravestraat; Antwerpen, *J. van Esse*; Arnhem, *H. C. Kraaijer*; Assen, *C. van Gorcum*; Bergen op Zoom, *J. Verkouteren*; Beverwijk, aan het Postkantoor; 's Hertogenbosch, *E. Lion en Zonen*, Couranteirs; Breda, de Wed. *H. van Duren*; Brielle, *J. Kuit Jr.*; Brussel, *Debaeser*, in de Steenpoortstraat; Cleef, *L. Kanners*; Delftshaven, *A. Arendse*; Delft, *M. J. Logger*; Deventer, *H. Tenharmse Hz.*; Dirksland, *J. W. Anemaet*; Dordrecht, *A. C. van Wageningen*; Enkhuizen, *P. Zalm*; Franeker, *Cornelis Douwes Zijlstra*; Goes, *D. van der Hoek*; Gorinchem, *J. van der Wal*; Gouda, *C. Maas*; Goudswaard, *W. Hunter*; Groningen, *J. Doedens*; Haarlem, *S. C. Moerbeek*, in de Groote Houtstraat; Harlingen, Wed. *F. J. Feersma*; Hasselt, *H. M. van Kleef en Comp.*; Hellevoetsluis, *J. C. van* [illegible]; Koolijnsplaat, *P. M. Haringman*; [illegible] *W. Hommes*; Leiden, *W. van Putten*; Maassluis, *M. van de Ridder*; Maastricht, *G. N. Grets*; Middelburg, *J. W. Leendertse*, op den Dam; Monnikendam, *J. A. Meijer*; Nijmegen, *J. W. Hogendijk*; Rotterdam, *J. M.* en *M. J. Biesta*, in den Oppert, No. 77; Schiedam, *W. Willeman*, in de Hoogstraat; Sneek, *Sieds Wouda*; Tiel, *M. Spillenaar*; Tilburg, *A. van der Voort*; Utrecht, *J. van der Schroeff*; Vlaardingen, *W. J. van der Boor*; Woerden, *C. van der Kas*; Zaandam, *O. Zalm*, op den Dam; Zierikzee, *P. Guinée*; Zutphen, *F. C. Oeffelman*; Zwammerdam, de Wed. *G. van* [illegible], en Zwolle, [illegible].

Tot voorkoming van alle misleiding, worden de gebruikers dezer Snuif verzocht, zoo op het adres van den Vervaardiger, als op dat zijner Correspondenten te letten, daar gemelde zijne Snuif nagemaakt, in pakjes van denzelfden vorm geslagen en met dezelfde kleur van papier omplakt worden.

*** De TANDMIDDELEN van den, door de Provinciale Geneeskundige Commissie van *Gelderland* geanthoriseerden, Tandmeester, *LEHMAN JOSEPH SON*, worden in commissie verkocht, bij de Boekverkoopers *C. A. THIEME*, te *Arnhem*; en *W. C. WANSLEVEN*, te *Zutphen*; bij den Kunstdraaijer *STRONK*, te *Nijmegen*, en bij den Kastelein *VERMEER*, in het *hof van Berlijn*, te *Zevenaar*.

De Tandmiddelen zijn: Een TANDPOEDER, ter onderhouding en zuivering der Tanden, zonder het glazuur te benadeelen, à 50 Ct. het Pakje, en een Tand- en Tandvleesch versterkend ELIXER, ter bevestiging van Scorbutieke en losse Tanden, ter verhoeding der aansteking van dezelve, en ter zuivering van het bloedende en sponsachtige Tandvleesch à ƒ 1 - : het kleine, en ƒ 1 - 50 het groote Flesje.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.